Naenkrat se pa dvigne. Porodila se ji je misel. „Čemu v vodo? K Semenu po kronce! Bogve, kaj so se menili ti dedci tukaj. Nekaj sem čula, pa se mi je zadremalo. Kaj mi mar! Semenu rečem, da ga ubijejo! In za to mi dá ta zajec kronco. Ala, ponjo! potem pa — en glažek al' pa dva — — —“

Korta je s sklanim glasom zapela in mahaje z ruto izginila za podrtim mlinom.

(Dalje.)

CVETKO SLAVIN:

SOLNČNI ŽAR.

Kraj potočka bi otožno
jaz povesil zdaj oko,
da globoko v duši svoji
bi nocoj ne vedel tega,
da je sen samo.

Svetli dan nič več ni svital
kot smehljaj se nad goró:
kakor v duši misli težke,
plavali oblaki črni
noč so vso mi črez nebó.

In zaklical sem višinam
in za solnčni prosil žar:
pa so dvignile se megle
in na zemljo porosile
mrzlih kapljic par,

In zaklical sem planinam
in za solnčni prosil dih:
pa je z vrha skritih krajev
šepetalo v noč nemirno
kakor glas mi tih:

„Kadar jutro vzide rosno,
sine goram žar blesteč,
mehko v srca diha čista,
kot smehljaj . . . za srce tvoje
pa ga tu ni več . . .“

MIRA WAGNERJEVA:

POZNO JE . . .

Pozno je — in le v grmovju
drobni slavčki še žgolé,
pozno je — le v moji duši
tihe misli še bedé.

Kaj jim pot do zvezd žarečih,
kaj jim pot do tujih mej? —
Plaho sence trepetajo,
mirno sanja noč naprej.